

Antologia de narrativa fantàstica catalana – Diversos autors

Als anys seixanta, Pere Calders i Joaquim Molas van mantenir una significativa discussió pública sobre el realisme i la fantasia en la literatura. La defensa que va fer Calders de la literatura fantàstica la podria subscriure-ho qualsevol escriptor d'avui dia tret de Tom Wolfe, però dubto que el Molas d'avui subscriu les afirmacions del Molas d'ahir en el sentit que calia seguir l'imperatiu categòric del realisme.

Després de tot, el cànon literari català s'ha elaborat amb criteris realistes. Per això resultava tan necessària l'*Antologia de narrativa fantàstica catalana* que Emili Olcina ha realitzat amb uns límits històrics clars: des de finals del segle XIX fins als anys setanta. Els contes de Quim Monzó, de Màrius Serra, de Miquel de Palol o d'Eduard Márquez (que no hi apareixen) són, de fet, una baula més en una tradició literària més fantàstica del que se'ns ha fet creure.

Al costat d'autors coneguts, Emili Olcina ha tingut l'encert d'incloure-hi contes d'escriptors maltractats per la història de la literatura, com ara Diego Ruiz i Joan Santamaria: el primer excel·leix en la fantasia de caire filosòfic; el segon és autor d'un dels millors contes sobre el tema del doble escrits en català. Al seu costat, el lector té una vegada més ocasió d'admirar la riquesa lèxica de Ferran Canyameres, la força estilística de J.V. Foix i Salvador Espriu, la versatilitat de Jordi Sarsanedas o la sensibilitat de Mercè Rodoreda. L'antologia inclou també contes d'autors poc proclius a la narrativa fantàstica, com ara Martí Genís, C.A. Jordana o Joan Oliver. En molts casos es tracta d'un fantàstic naïf, d'origen romàntic, exempt d'humor i de contemporaneïtat.

La compartimentació cronològica que ha operat la filologia catalana no ha deixat lloc per a la narrativa fantàstica: encaixats entre un modernisme realista, un noucentisme poc narratiu, una avantguarda maquinista i una postguerra malencònica, als autors catalans no els queda marge per a fenòmens que depassin la naturalesa o la civilització. Això no obstant, d'aquests autors n'hi ha hagut i cada vegada n'hi ha més. La narrativa fantàstica, que posa en dubte el racionalisme i el papanatisme industrial, es troba en el millor moment ara que es multipliquen les angoixes difuses i que la idea de progrés ha entrat en crisi.